

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 28. Mt. XVIII

Liepos-July 9, 1938

V SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

LEKCIJA

I Petr. 3, 8—15

PAGALIAU, būkite visi vienos minties, užjaučia, mylėkite brolius, būkite gailėstingi, romūs, nuolankūs; neatsilyginkite piktu už pikta, nē keiksmu už keiksmą, bet priešingai, laiminkite, nes tam esate pašaukti, kad paveldėtumėte palaiminimą. Nes kas nori mylėti gyvenimą ir gerų dienų matyti, tegul sulaiko savo liežuvį nuo pikto ir tegul jo lūpos nekalba vyliaus; tegul jis nesigrežia nuo pikto ir tegul daro gera, teieškai ramybės ir tegul ją seka; nes Viešpatys akys ant teisiųjų, ir jo ausys klausosi jų maldų; bet Viešpaties veidas prieš darančius pikta. Ir kas yra, kurs jums kenktų, jei uoliai stengsitės daryti gera? Bet jei ir turėtumėte ką kentėti dėl teisybės, jūs esate palaiminti. Nebijokite jų gąsdinimo ir nenustokite ramybės. Laikykit Viešpatį Kristų šventu savo širdyse.

EVANGELIJA

Mato 5, 20—24

ANUO metu, Jėzus tarė savo mokytiniais: Jei jūsų teisybė nebus pilnesnė, kaip Rašto žinovų ir parisiejų, jūs neįeisite į dangaus karalystę. Jūs girdejęte, kad seniesiems pasakyta: Neužmuši; kas gi užmuštų, bus smerktinas teisme. Aš gi jums sakau: Kiekvienas, kurs pyksta ant savo brolio, bus smerktinas teisme. Kas gi sakytų savo broliui: Raka, bus smerktinas taryboje. O kas sakytų: Beproty! bus smerktinas į pragaro ugnį. Todėl, jei tu atnašauji savo dovaną prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altorium, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnašausi savo dovaną.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tęsinys)

Kristus tai Bažnyčios Viešpats ir karalius

MES jau žinome, jog Kristus tikrai įsteigė savąją bendrovę, tą "Dievo, arba Danguis karalystę", kurios visos žymės kaip tik geriausiai atatinka Romos Katalikų Bažnyčią.

Kadangi Jėzus Kristus yra jos įsteigėjas, tai jau aišku, jog Jis ir yra jos vyresnioji Galva, kad nūnai mūsų akims ir neregimoji; o kadangi ši Bažnyčia yra kartu ir "Danguis Karalystė", tai darosi irgi aišku, jog Jis yra jos ir Karalius ir Viešpats! Negi gali būti karalystė be savo aukščiausiojo Valdovo!

Taigi mes ir matome, jog ir šv. Raštas ir Senojo Įstatymo kalba apie Mesiją, t. y. Jėzų Kristų, kaip kad apie karalių, kurio karalystė tvers amžinai ir apims visas kitas karalijas (viešpatijas).

Dovidas šitaip gieda savo psalmėse (2, 7-8): "Gi aš esu jojo pastatytas ant Siono, jojo šventojo kalno, skelbiąs jojo įsakymus. Viešpats yra pasakęs man: tu esi mano Sūnus, šiandieną aš pagimdžiau tave. Reikalauk iš manęs, ir aš tau duosiu tautas tavo paveldėjimą, ir tavo valdymą žemės ribas".

Lygiai ir Gabrielius Archangelas Švenčiausiajai Panelei Marijai sako, jog Išganytojas bus karalius, "kurio karaliavimui nebus galo" (Luk. 1, 33).

Pats Išganytojas, kalbėdamas su Pilotu, aiškiai yra pasisakes esąs karalius, kaip tai skaitome šv. Jono Evangelijoje (17, 36).

Kas yra kūnui galva, tas pats yra Bažnyčiai Jėzus Kristus; ko dėliai mes ir vadiname Jį Bažnyčios Galva, o Bažnyčią Jojo kūnu. Ką labai gerai patvirtina ir šv. Paulius (Ef. 1, 22): "Jis padėjo visa po jo kojomis ir davė Jį galvą visai Bažnyčiai, kuri yra

Jojo kūnas ir pilnybė to, kurs visų papildomas visame”.

Taigi katalikų visuomenė sudaro Kristaus kūną, o kiekvienas tikintysis yra tai atskiras šio kūno sąnarys, kaip tai tvirtina ir šv. Paulius (1 Kor. 12, 12): “Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug sąnarių, visi gi kūno sąnariai, nors jų yra daug, tačiau, yra vienas kūnas, taip ir Kristus”.

Kadangi Jėzus pamylėjo savo Bažnyčią taip gilia meile, kad net ir galvą už ją paguldė, tai mes ir vadiname Jį “Bažnyčios sužieduotiniu”, o Bažnyčią Jojo “sužieduotinė”, ypač pasiremdami Apreiškimo (21, 9) žodžiais: “Tuomet vienas septynių Angelų, turėjusių taures, pilnas paskučiausiųjų septynių slogų, atėjo ir kalbėjosi su manim, tardamas: Ateik ir Aš tau parodysiu sužieduotinę, Avinėlio žmoną”.

Pats Kristus neretai palygina save sužieduotiniui, pavyzdžiui, kalbėdamas apie didelę puotą (Mat. 22).

Paprastai sužieduotinio meilė savo sužieduotinei laikoma didžiausia, ką ir gyvenimas patvirtina. Toks Jokūbas iš meilės savo sužieduotinei Rachelei net ilgus metus sunkiai vergavo jos tėvui; tačiau, jojo meilė tai niekai, palyginus su Jėzaus meile savo Bažnyčiai: Jis ne tik tai trejus metus vargo čia ant žemės, bet ir už ją ir dėl jos mirė sopulingiausiaja mirtimi! Suprantama tat, jog ir regimai nuo jos atsitraukęs, nebegyvendamas pasaulyje, Jis negali nebemylėti jos ir jaja nebesirūpinti. Taigi, Jis jaja rūpinasi ir nūnai neregimai valdo ir tvarko ją su Šventosios Dvasios pagalba!

Ši Šventosios Dvasios pagalba gali būti kai kam neaiški, nesuprantama; taigi, bus čia pravartu plačiau pasikalbėti apie Šventąją Dvasią.

XII.

Šventoji Dvasia

Bendrai pasakius, dauguma katalikų turi labai mažo supratimo apie Šventąją Dvasią.

Savo maldos besikreipdami į Dievą, mes dažniausiai kreipiame į Dievą Tėvą, ar į Dievą Sūnų, tačiau, labai retai į Dievą Šventąją Dvasią; net ir meldamies Josios malonių, mes dažnai maldaujame ne Jos, bet pirmųjų dviejų Švenčiausios Trejybės Asmenų, lyg tartum, Šventoji Dvasia būtų buvusi už

juos mažesnė!

Kaip kad apie Dievą bendrai, taip ir apie Šventąją Dvasią atskirai mes žinome tik tai tiek, kiek Dievas yra panorėjęs mums apreikšti. Savo protu mes išsigalime tik tai su-sekti, jog Dievas yra, ir Jojo, kaipo priešas-čių priešasties savumus (ypatumus).

Kas gi tai yra Šventoji Dvasia,

1. Trečiasis Švenčiausios Trejybės Asmuo.

Kad būdama Švenčiausios Trejybės trečiasis Asmuo Ji ir skiriasi nuo Tėvo ir Sūnaus, tačiau, Ji yra tos pačios esmės (consubstantialis), lygus Jiems Asmuo, turįs su Jais vieną ir tą pačią dieviškąją esmę ir prigimtį (divinam esentiam et naturam). Ji išeina kartu ir iš Tėvo, ir iš Sūnaus ne gimdymo, bet kvėpimo keliu. Taigi, mes čia turime tris pagrindines tikėjimo tiesas (dogmatas), būtent: jog Šventoji Dvasia yra tai Švenčiausios Trejybės trečiasis Asmuo, atskiras nuo Tėvo ir Sūnaus, jog Jis yra vienas ir tos pačios prigimties su Tėvu ir Sūnumi ir jog Ji išeina ir iš Tėvo, ir Sūnaus (Filioque).

Žodis “dvasia” šv. Rašte dažnai vartojamas Dievo veiklos (veikimo) žmogaus sielų prasme; tačiau, šis žodis yra vartojamas ir pareikšti Šventajai Dvasiai, kaipo atskiram Trejybės Asmeniui, kurs yra ne tas pats, ką Tėvas ir Sūnus. Kur Ji vadinama kartu su Tėvu ir Sūnumi, ar su abiem, tai tenai Ji yra nesumaišoma, bet aiškiai išskiriama.

“Aš melsiu Tėvo ir Jis duos jums kitą Ramintoją, kad pasiliktu su jumis per amžius, tiesos Dvasią, kurios pasaulis negali priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta” (Jon. 14, 16-17). “Kuomet gi ateis Ramintojas, kuri aš jums siųsiu nuo Tėvo, tiesos Dvasią, kuri iš Tėvo išeina, ji liūdys apie mane” (Jon. 15, 26). “Jei aš nesiu, Ramintojas neateis pas jus” (Jon. 16, 23), “kuomet gi ateis ta tiesos Dvasia, ji jus įves į visokią tiesą, nes ji ne pati iš savęs kalbės, bet ką tik išgirs, tai sakys ir apskelbs jums, kas turi įvykti. Ji pagarbins mane, nes ims iš to, kas mano, ir apskelbs kitiems. Visą, ką tik turi Tėvas, yra mano. Todėl aš pasakiau: Ji ims iš to, kas mano, ir jums kalbės” (Jon. 13, 13-15). — “Gerai Šventoji Dvasia pasakė per pranašą Izaiją mūsų tėvams” (Ap. D. 28, 25). — “Ar jūs nežinote, jog jūs esate Dievo Bažnyčia ir Dievo Dva-

sia gyvena jūmyse?" (1 Kor. 3, 16). — "Ar jūs nežinote, kad jūsu nariai yra bažnyčia jūmyse esančios Šventosios Dvasios, kurią turite iš Dievo?" (1 Kor. 3, 19) — "Tuomet Petras jam tarė: kam šetonas sugundė tavo širdį, kad meluotumei Šventajai Dvasiai?" (Ap. D. 5, 3) "ne žmogui tu pamelavai, bet Dievui!"

Iš čia paminėtų ir daugelio kitų šv. Rašto yra tai tikrasis Dievas, trečiasis Švenčiaužodžių lengva suprasti, jog Šventoji Dvasia sios Trejybės Asmuo, lygus Dievui Tėvui ir Dievui Sūnui, išeinąs iš Tėvo ir Sūnaus.

Šitaip tikėjo ir šitaip aiškino Bažnyčia iš pat pirmųjų savo gyvavimo šimtmečių iki šiai dienai; šitaip mokydavo ir Bažnyčios Tėvai, arba tradicija. Jūsų privedžiojimų čia nėra reikalo minėti, kadangi viso šito nesurašysi trumpuose pasiskaitymuose, pasikalbėjimuose.

Buvo atsiradę eretikų, niekinančių Šventosios Dvasios dievybę. Juos kuo griežčiausiai pasmerkė Bažnyčia savo Santarybose (Konstantinopolyje 381 ir 870 metais). Dėl Josios ėjimo ir iš Sūnaus (Filioque) mokslo atskilo nuo Romos Katalikų Bažnyčios ir rytai.

2. Josios veikimas.

Kad Švenčiausios Trejybės visi Asmenys ir yra lygūs ir vienaip veikia, tačiau, mes kiekvienam Asmeniui priskiriame tam tikrą veiklą iš atžvilgio į žmones: Dievui Tėvui — visagalybę, kurią Jis yra parodęs, sukurdamas visus kūrinius, nes iš Jo eina du kitu Asmeniu; Dievui Sūnui priskiriame išmintį ir išminties veiksmą, kadangi Jis prieš amžius yra Tėvo paginadytas per išmintį; Šventajai Dvasiai priskiriame malonės veiksmą ir pašventinimą sielų ir, paprastai, dvasiškas dovanas ir vaisius, kadangi Ji išeina iš Tėvo ir Sūnaus, kaip jūsų savitarpinė meilė, ko dėliai šv. Rašte Ji ir vadinasi Dievo "Malone" ir "Meile".

3. Josios Dovanos.

Josios dovanos Izaijo yra parašytos (2, 1-4): "Viešpaties Dvasia nusileis ant jo, išminties ir supratimo dvasia, patarties ir stiprybės dvasia, mokslo ir maldingumo dvasia, ir jis pasidarys pilnas Viešpaties baimės dvasios".

Išminties dovana, atitraukdama mus nuo pasaulio, padarė mus mėgstančius ir mylinčius vien tik dangiškuosius dalykus. **Supratimo** dovana pagelbsti mums suprasti tikėjimo tiesas tiek, kiek tai yra mums reikalinga, ir atskirti gera nuo pikto. **Patarties** dovana, kylanti iš antgamtinės išminties, pamoko mus matyti ir saugiausiai pasirinkti tai, kas labiausiai pagelbsti mums išganyti savo sielą. Per **stiprėbės** dovaną mes įgyjame drąsos prašalinti visas kliūtis ir sunkenybes, kurios rindasi, mums pildant tikiybines pareigas. **Mokslo** dovana leidžia mums lengviau pažinti savo tikėjimo mokslą, suprasti jojo dvasią, išsklaidinti savo abejones dėl tikėjimo tiesų. **Maldingumo** dovana, įkvėpdama mums sūniškąjį pasitikėjimą Dievu, pripildo mūsų širdis noru, su džiaugsmu priimti visa, Viešpaties dovana pripildo mus nuolankios ką Dievas mums duoda. Pagaliau, **baimės** pagarbos Dievui jausmu ir didžiausiąją baimę užrūstinti Jį.

Apie Šventosios Dvasios dovanas ir kaip reikia jomis naudotis, labai puikiai aprašo šv. Paulius (1 Kor. 12): "Aš nenoriu jūsų palikti, broliai, be pamokymų apie dvasines dovanas. Jūs žinote, kad, būdami pagony, eidavote pas nebylius stabus, kaip buvote vedami. Todėl aš jums pareiškiu, kad nė vienas, kurį kalba Dievo Dvasioje, nesako: prakeikimas Jėzui; ir nė vienas negali pasakyti: Viešpatys Jėzus, kaip tik Šventoj Dvasioj.

Dovanos, tiesa, yra įvairios, bet ta pati Dvasia. Patarnavimai yra įvairūs, bet tas pats Viešpats. Veikimai yra įvairūs, bet tas pats yra Dievas, kurs visa visuose daro. Kiekvienam duodama Dvasios apsiereiškimas, kad būtų iš to naudos. Vienam Dvasios yra suteikiama išminties kalba, kitam tos pačios Dvasios žinojimo kalba; kitam tos pačios Dvasios tikėjimas, kitam tos pačios Dvasios gydymo dovana; kitam stebuklų darymas, kitam pranašystė, kitam dvasių atskyrimas, kitam įvairios kalbos, kitam kalbų aiškinimas. Visa gi tai daro viena ir ta pati Dvasia, dalindama kiekvienam, kaip ji nori.

Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug narių, visi gi kūno nariai, nors jų daug, tačiau, yra vienas kūnas, taip ir Kristus. Nes mes esame pakrikštyti vienoj Dvasioj, kad būtumėm vienas kūnas, ar tai žydai, ar pagony, ar vergai, ar laisvieji; taip pat visi

esame pagirdyti viena Dvasia. Juk ir kūnas yra ne vienas narys, bet susideda iš daugelio. Jei koja sakytų: Kadangi aš neesu ranka, aš neesu iš kūno; argi dėl to ji nebebūtų iš kūno? Ir jei ausis sakytų: Kadangi aš neesu akis, aš neesu iš kūno; argi dėlto ji nebebūtų iš kūno? Jei visas kūnas būtų akis, kame būtų girdėjimas? Jei jis visas būtų girduėjimas, kame būtų nostymas? Bet dabar Dievas paskyrė kiekvienam nariui vietą kūna, kaip jis norėjo. Jei jie visi būtų vienas narys, kame gi būtų kūnas? Taigi, dabar, tiesa, yra daug narių, bet vienas kūnas.

Akis negali sakyti rankai: Aš tavo patarnavimo neprivalau; taip pat ir galva kojoms: Man jūsų nereikia! Priešingai, daug labiau reikia tų kūno sąnarių, kurie rodosi silpnėni. Tiems kūno sąnariams, kuriuos mes laikome netaip garbingais, duodame daugiau pagarbos; kurie mūmyse yra gėdingi, tuos apvelkame didesniu padorumu. O padoriesiems mūmyse nieko nereikia. Dievas taip sutvarkė kūną, kad suteikė daugiau pagarbos tam, kuriam neteko, kad nebūtų kūne pasidalinimo ir kad sąnariai lygiai rūpinus vieni kitais. Jei ką kenčia vienas sąnarys, kenčia visi drauge sąnariai; arba jei vienas sąnarys yra garbinamas, džiaugiasi visi drauge sąnariai.

Taigi, jūs esate Kristaus kūnas ir sąnariai vienas prie kito. Taip Dievas pastatė vienus Bažnyčioje kaip apaštalus, kitus kaip pranašus, trečius kaip mokytojus; toliau suteikė stebuklus, paskui gydymo dovanas, patarnavimus, vyresnybes, įvairias kalbas, kalbų aiškinimą. Argi visi yra apaštalai? ar visi pranašai? ar visi mokytojai? Ar visi daro stebuklus? ar visi turi gydymo dovaną? ar visi kalba kalbomis? ar visi aiškina?

Jūs stengkitės gauti geresnių dovanų. Aš jums rodau dar geresnį kelią”.

Čia skaitytojau, išrašiau visą šv. Pauliaus laiško skyrį, kad jūs galėtumėte geriau suprasti, ką veikia mūmyse Šventoji Dvasia ir kokie santykiai riša mus su Jąja ir Kristumi.

Šių dovanų vaisius yra: “Dvasios gi vaisius yra: meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, maloningumas, gerumas, romumas, meilumas, ištikimybė, kuklumas, susilaikymas, skaistybė” (Gal. 1, 22). Šių dovanų vaisių

suteikia Šventoji Dvasia žmonėms ypač per šventuosius Sakramentus.

4. Atnaujintoja.

Suteikdama malonių ir dovanų su vaisiais Šventoji Dvasia atlieka atnaujinimo ir atgaivinimo darbą; ko dėliai ir Dovidas sako: “Tu siunti savo dvasią, ir jie yra sutveriami, ir atnaujini žemės veidą” (Ps. 103).

“Kas yra žmogaus kūnui siela, tas yra Kristaus Kūnui, t. y. Bažnyčiai, Šventoji Dvasia, šitaip šv. Augustinas sako (S II. Fer. II.): “ką veikia siela visiems kūno sąnariams, tą veikia Šventoji Dvasia visoj Bažnyčioj. Be Jos malonių mes nieku būdu negalime pasiekti tobulo gyvenimo. Ji suteikia mums pašvenčiamosios malonės, be kurios mes nieko gera negalime nuveikti dėl savo amžinosios laimės”.

Šv. Grigalius (Hom. 30) šitaip sako: “Šventoji Dvasia buvo pasirodžiusi karvelio ir ugnies liežuvių pavydale dėl tai, kad visus, kuriuos Ji paliečia, pripildo ir karvelio romumu, ir uždega širdyje karštą troškimą stropiai tarnauti Dievui”. O palaimintas Beda (Hom. IX) tai aiškina: “...nes visus, kuriuos pripildo, padaro ir degančius, ir kalbančius. Skelbėjai turi ugninius liežuvius, kadangi skelbia mylėtinąjį Dievą ir uždega meile klausančiųjų širdis”.

Štai, kas tai Šventoji Dvasia ir kaip Ji veikia R. K. Bažnyčioje bendrai ir kiekviename mūsų atskirai. Kad Ji nepalaikytų ir nesaugotų Bažnyčios, tai Bažnyčia, rasit, jau seniai būtų nukrypusi nuo Jėzaus paskelbtojo mokslo ir būtų seniai jau išnykusi nuo žemės paviršio taip, kaip šimtai įvairių erezijų ir atskalūnysčių yra jau žlugę!

Argentinos Mokyklų Įstatymas

Neseniai Argentinoj paskelbtas naujas įstatymas, kuriuo tvarkomas svetimtaučių mokyklos ir jų veikimas Argentinos ribose. Jis žymiai suvaržys jų veikimą. Tačiau, paaiškėjo, kad Argentinos lietuvių mokyklos nebus paliestos. Jos yra oficialiai registruotos ir sutvarkytos pagal visus reikalavimus ir jų vedėjais yra argentiniečiai mokytojai, ko ypač reikalauja naujas įstatymas. Joms reikės tikrai įsigyti Argentinos vėliavas ir kai kurias kitas nesvarbias permainas pravesti.

Kun. St. Mažeika, MIC.

LAI DOTI, NE DEGINTI

(Pabaiga)

2. Kūnus laidot yra švelnu, žmoniška, deginti — žiauru ir gyvuliška.

Jau pirmiems tėvams Viešpats Dievas pasakė, kad dulkė esi ir į dulkes grįši t. y. mirsi. Mirtis šiandien yra gimtosios nuodėmės bausmė. Švelniai ta bausmė baigiama vykdyt, kai kūnas palaidojamas į žemę. Mūs kūnas sudėtas iš tos pat žemės dalių. Žemėje kūnas natūraliai ir ramiai pūva, nyksta, tapdamas atskiriomis dalimis.

Pūvantis kūnas nėra gražus daiktas, bet jis po žeme, nieks jo nemato, nemalonumo niekam nedaro. Net priešingai, giminės dažnai pro ašaras prisimena tas liūdnai malonias akimirkas valandėles, kada paskutinį sykį ant visados karsto antvožas uždengė ramų veidą, kada venčiamos žemės užbėrė brangaus asmens — tėvo, motinos, vaiko — paskutinį karsto lentos kraštelį. Tik pamatčius kapą, tuoj gyvai akyse stojasi visas sveikas numylėtas asmuo. Taip gera parymot prie jo kapo. Čia gaili ašara širdį palengvina, žydinginti ant kapo gėlė akį pradžiugina. Tas viskas yra labai švelnu, tikrai žmoniška, kultūringa, tikra paguoda.

Lavonų deginimas yra visai kas kita. Kūno deginimas yra dirbtinas jo naikinimas, priešingas natūraliam kūno dalių išsiskirs-

tymui. Išsyk apimtas tūkstančio ar daugiau laipsnių karščio kūnas krosny tarsi atgyja. Degdamas kūnas kyla, net atsistoja ir vėl griūva, visaip raitosi. Iš krosnies girdisi bildesys, tarsi dejavimas, vaitojimas, raudojimas, atrodo, lyg velionis būt atgijęs. Tokius deginimo reiškinius gali pakęst krematoriumo tarnai. Jie už tai gauna pinigą. Iš pradžios kad ir neįauki tarnyba, bet su laiku apsipranta, virsta tarsi budeliais. O budelio širdis — akmens širdis. Kas kita giminės širdis. Čia dar taip neseniai, tik prieš kelias dienas, buvo gyvi tėvas, motina, sūnus, duktė. Velionis dar kaip gyvas stovi akysė, dar tarsi girdi jo balsą, jauti jo švelnų glamonėjimą. Dažar jis uždaromas į krosnį, tarnas paleidžia elektros srovę. Iš krosnies pasigirsta bildesys, vaitojimas. Rask dabar tokią širdį, kuri nesijaudintų. Neatsiginsi minties, kad tavo mylimas asmuo degdamas galėjo atgyt. Pažvelk krosnin, ir pamatysi besiraitantį, apanglėjusį, bespirgantį tėvą, motiną ar vaiką... Toks elgimasis, kad ir su mirusiojo lavonu, yra per daug brutalus. Tai šlykštu, biauru, žiauru, nežmoniška, net gyvuliška. Tai priešinga, išlavintos, jautrios sielos žmogui. Tai priešinga prigimčiai. Bedieviai, kremacijos šalininkai, užtai ir neleidžia giminių prie deginimo, kad neatbaidytų visuomenės nuo savo išmislo. Štai kodėl užsieny, nors ten bedieviai ir nemaža krematoriumų pribudavojo, ir nors nebrangiai ima (patys prie to daug pridėdami), kad tik daugiau šalininkų pritrauktų, tačiau ten jais neperdaug kas naudojasi.

D. Ką katalikas privalo žinot apie kremaciją

Katalikui kremacijos klausimas yra baigtas. Bažnyčios įstatymai katalikams draudžia savo kūnus paskirt sudeginimui. (Can. 1203 paragr. 1). Nevalia vykdyti mirusiojo valios jo kūną sudeginti. Jei mirusiojo valia pridėta kai sąlyga prie sutarties, testamentu ar kito kurio akto, sąlyga laikoma kaip nesama (Can. 1203 paragr. 2). Tiems, kurie paskyrė po mirties savo kūnus sudeginimui

nevalia teikti jokių sakramentų (išpažintis, Komunija, paskutinis patepimas), jeigu savo valios neatšaukia (S. Offic. 27. VII. 1892). Kas tų įstatymų neklauso, tas sunkiai nusi- kalsta, tas netenka teisės būt palaidotas su bažnytinėm apeigom, už tą nelaikoma Mišių, tas nelaikomas kataliku (Can. 1240 paragr. 1 n. 5).

Bažnyčios elgesys čia pamatuotas ir pro- tingas. Mes jau matėme, kad

1. Laidojimas žemėn vaizdžiai primena kū- nų prisikėlimo tiesą.

2. Bedieviai kremaciją panaudoja kaip prie- monę griaut tikėjimui.

3. Laidojimas žemėn higienos atžvilgiu nie- kam nekenksmingas, švelnus, žmoniškas, kul- tūriškas, daug pigesnis. Deginimas higienos atžvilgiu negeresnis už laidojimą, be to, šlykš- tus, labai brangus — visuomenei našta.

Todėl Bažnyčia palaikydama kūnų laidoji- mą žemėn, kaip visais atžvilgiais tinkamiausią, drauzia kūnų kremaciją kaip bedievy- bės propagandos priemonę. Taip daryt yra Bažnyčios pareiga, nes ji privalo saugot ti- kinčiuosius nuo sielos pavojų.

Jeigu bedieviai atsisakytų bedievybės pro- pagandos per kremaciją (kas netikėtina), jie atsisakytų ir kremacijos, nes kremacija, svarbiausia, bedievybės propaganda paremta. Tačiau ir tada Bažnyčia, greičiausia, pasilik- tų prie kūnų laidojimų žemėn, nes kūno lai- dojimas žemėn atitinka šv. Rašto žodžius: "Sėjamas gendžas kūnas, kelsis negendžas. Sė- jamas silpnybėje, kelsis galybėje" (1 Kor. 15, 42. 43), nes Bažnyčia kūnus laidoja nuo sa- vos pradžios ligi šiandien, nes nėra jokios rimtos priežasties pakeisti dviejų tūkstančių metų praktiką.

Bažnyčia visuomet kultūros nešėja, visuo- met moderniška, bet ir rimta įstaiga, visuo- met pažangos mylėtoja. Kas kremacijos klau- sime Bažnyčią pravardžiuoja užsispyrėle, tas yra melagis, nes kremacija šiandien yra žmo- gaus regimas barbariškumas.

Kartais ir Bažnyčia leidžia kūnus degint. Taip būna epidemijų, karų metu, kada ne- spėjama kūnų sulaidot. Tačiau ir tada Baž- nyčios leidimu nenorima pasinaudot. Taip D. Karo metu 1914-191, kur tik buvo bandyta degint nukautų kareivių kūnai, gyvieji ka-

riai visur tam priešinosi kaip šlykščiam, žiau- riam dalykui. Biauru žiūrėt, kaip svyla drau- go kūnas.

E. Baigiamosios pastabos

1. Kūnų deginimas atsirado pas primity- vios, žemos kultūros tautas. Kai šiandien žmogus, atmetęs religiją, netenka tikrosios sielos kultūros ir pasistato save civilizuotai dresiruotu dvasios klajokliu, jis vėl grįžta prie labai žemos kultūros seno savo papro- čio — kūnų kremacijos.

2. Gėda žmogui atiduot savo kūną barba- riškam išniekinimui — kremacijai. To vertais save laiko nebent nudžiūvusios Bažnyčios ša- kos, visi atkritėliai, moraliai pakrikėliai, ati- duodami savo kūną ir sielą deginimo gėdai. Katalikai jaučia savo aukšto vardo garbę ir nesileis prie tokių prilyginami.

3. Kremacija naudinga žmogžudžiams. Pa- sitaiko, kad mirties priežastis išaiškinama, padarius lavono skrodimą. Kartais net po metų ar kitų, antru kart tiriant lavono lie- kanas, nustatoma, kad velionis buvo nužu- dytas. Lavoną sudeginus to jau nepadarysi — iš pelenų nieko neiškrapštysi — nei žmog- žudžio nesuseksi, nei nepatikrinsi pirmojo skrodimo teisingumą. Žmogžudžiui, ypač kurs pinigingas, tik vienas džiaugsmas yra jo aukos sudeginimas po pirmajam skrodimui... Teismui lengviau išaiškint teisybę, kai kū- nai žemėj guli.

Daugybė teisininkų, gydytojų, gyvybės ap- draudos draugijų atvirai priešinosi kūnų de- ginimui. Amerikos mieste St. Louis, Missouri, per ketverius metus (1885-1889) iš 528 su- degintųjų 64 buvo nužudyti ar nusižudę. Nieks neužtikrins, kad tik 64 gavo mirtį nuo svetimos ar savos rankos. Jei kūnų de- ginimo nebūtų, dar nevienam žmogžudžiui tektų kartuvės.

4. Kremacija yra neišmintinga bedievybės mada. Visuomet randasi nors kiek kad ir neišmintingiausių madų sekėjų. Bet mados šiandien virtusios dvasine liga ("kad ir be galvos, by tik ne iš mados").

Kas čia baigiant ir kas anksčiau pasaky- ta, iš to kiekvienas sveikas žmogus supras, kad tik žemėn **KŪNUS REIKIA LAIDOTI.**

Roderick MacEachen, D. D.

Vertė Kun. A. T. (Samata)

RELIGIJA IR MEILĖ

PAMALDUMAS yra dorovinė pareiga, kuria teikiame priklausomą garbę ir šlovę Dievui, nes Jis yra kilniausioji Tobulybė ir vyriausias visų mūsų Valdovas. Dogmų, įsakymų ir apeigų kultas, kuriuo toji dorovinė pareiga reiškiasi, vadinasi religija. Dorovinė religijos pareiga yra išymiausia iš visų moralinių dorybių. Bendrai, tai yra visų kitų dorybių pritaikymas. Tačiau, vis dorybių pagrindas, šaltinis, siela, gyvenimas, yra tai meilė, labdaringumo veiksmas. Taigi, iš to reiškiasi religijos santykis kas link meilės.

“Tikras ir nesuteptas maldingumas Dievo ir Tėvo akiwaizdoje,” sako šv. Jokūbas, “šis yra: lankyti našlaičius ir našles jų suspaudimuose ir save nesuteptą sergėti nuo šio pasaulio” (Jok. I, 27). Reikšmė yra ryški. Taigi, kad garbinus Dievą, pirmiausia turime Jį mylėti. Betgi mūsų meilė prie Dievo reiškiasi visų pirmiausia per mūsų meilę dėl mūsų artimo. Todėliai “save nesuteptą sergėti”, reiškia gyventi dėl Dievo meilės, bet ne dėl pasaulio meilės.

Gyventi dėl Dievo meilės yra niekas kitas, kaip vien tik turėti tikrąją religiją mūsų širdyse. Mes esame Dievo meilės vaikai. Tai buvo meilė, kurios paskatinimu Dievas sutvėrė mus. Jis sutvėrė, kad mylėti mus, kad ir mes Jį taip pat mylėtume. Religija yra tai šiosios bendrosios meilės vaisius. Tuo pripažįstame Dievo meilę dėl mūsų ir pareiškiamo dėl Jo savo meilę. Tikrasis Dievo garbinimas yra tai išreiškimas mūsų meilės dėl Dievo. Taigi, religija yra veiksmas sielos, kuri per meilę įgauna gyvenimą.

Šv. Tomas rašo: “Meilė yra sielos gyvenimas, kaip kad siela yra kūno gyvenimas” (Summa, 2—2, 23, I). “Mes žinome”, sako šv. Jonas, “kad perkelti esame iš mirties gyveniman, nes mes mylime brolius. Kas nemylė, pasilieka mirtyje” (Jon. III, 14). Meilė yra Evangelijos Įstatymas. Tai pareiškė Kristus neišdildomais žodžiais: “Mylėsi Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, ir visa savo mintimi... Mylėsi savo artimą, kaip pats save. Šitiedviem įsakymais remiasi visas Įstatymas ir Pranašai”

(Mat. XXII, 37—40). Čia visa religija įkurta ant meilės. Mūsų įsitikinimai, gerieji mūsų darbai, mūsų maldingumas, visas mūsų gyvenimas, turi apreikšti mūsų meilę dėl Dievo. Mylėti Dievą visa mūsų širdim, ir siela, ir mintim, reiškia sutaikinti visus mūsų darbus prie atsiekimo galutinio mūsų tikslo, kurį surasime Dievuje. Tuose dviejuose įsakymuose yra tik vienoji meilė. Dėl mūsų artimo meilės yra tai tik mūsų meilės išreiškimas dėl Dievo.

Gyvenimas tai prisirengimas į amžinastį

Mūsų meilė, kuri yra netobula žemėje, bus tobula amžinastyje. Žemiškasis mūsų gyvenimas yra tik prisirengimas į amžinąjį gyvenimą, kur meilė tebus įstatymas. Taigi, krikščioniškasis gyvenimas, kuriuo apturėsime galutiną mūsų tikslą, tai tik meilės mokinimasis. Laikas tai novicijatas amžinasties. Čia, žemėje, mokinamės mylėti Dievą, kad amžinai galėtume Jį mylėti Danguje. Iš tikrųjų gi mokinta mus: “Dievas sutvėrė mus, kad Jį pažintume, kad Jį mylėtume, kad Jam tarnautume ir kad būtume amžinai laimingi su Juomi Danguje”. Tas pilnai reiškia: “Dievas sutvėrė mus, kad mylėtume Jį”. Mylėti Dievą, reiškia pažinti Jį, nes iš tikrųjų negalime mylėti to, ko nežinome. Mylėti Jį, taip pat reiškia tarnauti Jam; nes sąžiningas tarnavimas negali būti be meilės. Negalime abejoti apie mūsų meilės esmę. Tautai atsakant klausimą — dėl ko Dievas sutvėrė mus? — sakome: “Dievas sutvėrė mus, kad mylėtume Jį šiame pasaulyje ir pasikui, kad amžinai susivienytume meilėje su Juomi Danguje”. Juo daugiau pažinsime Dievą, tuo labiau mylėsime Jį, nes tikroji meilė neliauja bruzdėti iki suranda galutiną patenkinimą.

Pažinti Dievą, reiškia išmokti Jo meilės. Meilė gimdo meilę. Mūsų meilės vieton, Jo meilė turi būti įvykdyta mumyse. “Tame yra meilė; ne kad mes mylėjome Dievą, bet kad Jis pirmas mus mylėjo” (I Jon. IV, 10). Per Dievo meilės dėl mūsų apmąstynėjimą, šventieji išsitobulino jų meilėje dėl Dievo. Taigi, kada mylime Dievą, tai esame traukiami Jam tarnauti. Todėliai ir mūsų

gyvenimas tampa tarnybos gyvenimas dėl Dievo ir artimo. Tačiau, Dievas iš mūsų nenori vergo vergijos. Jis gi nenori kitokios meilės, kaip tik sūniškos meilės tarnybos nuo dievotų vaikų dėl Gerojo Tėvo. Įskiepyti ir uždegti tą meilę žmonių širdyse, tai žydrusis krikščioniškojo mokinimo uždavinys. Tai buvo Kristaus pasiuntinybė čia, žemėje: "Aš atėjau ugnies siūsti į žemę ir ko gi norėčiau, jei ne kad kurentūsi?" (Luk. XII, 49).

Krikščionių Religijos Meilės Dvasia

Meilė yra krikščionių religijos siela ir dvasia. Kristus atėjo įvykdyti įstatymą: "Nemanykite, būk aš atėjęs Įstatymo ar Pranašų panaikinti; nepanaikinti aš atėjau, bet vykdyti" (Mat. V, 17). Šv. Povilas taip pat sako, kad "įstatymo įvykinimas yra meilė" (Rom. XIII, 10). Meilė duoda mums Patį Dievą mūsų gyvenimui: "Jėzus tarė: Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius; ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir padarysime pas jį buveinę" (Jon. XIV, 23). Ir per tą meilę būsime laimingi.

Tai buvo didelis išganymo nuopelnas priimti mus į Savo išūnystę. "Atėjus laiko pilnybei Dievas siuntė savo Sūnų... atpirkti tų, kurie buvo po įstatymu, kad mes gautume išūnystę" (Gal. IV, 4—5). O šv. Jonas priduria: "Veizdėkite, kokią meilę Tėvas mums suteikė, kad mes vadinamės Dievo vaikai ir esame" (I Jon. III, 1). Tai yra įvykdinimas žodžių, ištartų Jeremijaus (XXXI, 9), pavartotų per šv. Povilą: "Aš priimsiu jus. Aš būsiu jums Tėvas, ir jūs būsite man sūnūs ir dukterys" (II Kor. VI, 18). Tai yra prakilnioji dėl mūsų privilegija kartu su Pranašu ištarti: "Tu, Viešpatie, esi mūsų Tėvas, mūsų Atpirkėjas; nuo amžių yra Tavo vardas" (Iz. LXIII, 16).

Religija Artina Prie Dievo

Religija mus veda prie Dangiškojo mūsų Tėvo ir vienija mus meilėje su Juomi. Ir iš tikrųjų meilė yra religijos pagrindas ir tikslas. Meilė skatina mus tikėti į apreiškintąją tiesą ir ją priimti, kaip kad vaikelis priima mylimo gilmdytojo žodžius. Meilė ragina mus pasitikėti Dievumi kaip Geriausiuoju Tėvu, kurs įvykdins visus Savo prižadus Savo vaikams. Meilė žadina mus, kad džiaugsmingai priimtume Bažnyčią kaip Pasiuntinį begaliniai mylinčio Tėvo, Kurio visas noras, tai įvesti Savo vaikus į amžinąją

linksmybę. Meilė pagrįsia visų mūsų paklusnumą dėl Dievo ir Jo Bažnyčios įsakymų. Sekminga, kad meilės šviesoje tie įsakymai apreiškia Dieviškąją Meilę dėl mūsų. Per įsakymus Dievas saugiai saugoja mus ir artina prie Savęs. Meilė tai visų dorybių pagrindas. Be meilės negali būti tikrosios dorybės.

Taigi, religija yra tai sūniškos mūsų meilės garbinimo išreiškimas dėl Paties Dievo. Mokinti religiją, reiškia dauginti meilę dėl Dievo. Viso Tikėjimo tiesos yra vien priemonės tam tikslui. Tačiau, meilė yra tai augimas, kurs stiprėja gražumu ir malonumu meilės darbų. Tuo gi namų židinio meilė įskiepijama vaikų širdyse. Nors Pats Dievas ir yra užslėptas nuo žemiškojo mūsų regėjimo, tačiau Jo meilė ir gerumas apsireiškia mūsų gyvenime ir visatoje.

(Bus daugiau)

Žemės Vidurio Paslaptys

NAUDOJANTIS balionu, žmogui jau pasisekė iškilti arti 20 klm. į aukštį, o tuo tarpu teleskopų ištobulėjimo dėka astronomai jau gali gerai matyti, kas yra erdvėje už 600,000,000 klm. Bet didžiausias į žemės gelmes pasiektas gylis yra vos 3 klm., ir jau matosi, kad įsikasti giliau į žemę beveik neįmanoma. Norėdami daugiau ištirti žemės širdį, mokslininkai daro įvairius bandymus, vildamiesi surasti, kokia temperatūra žemės centre, kokios tenai yra medžiagos ir t.t.

Vienas mokslininkas apskaičiavo, kad pačiame žemės centre esą kiekvieną kvadratinį colį slėgia 50,000,000 svarų spaudimas, kuriuo įtakoje įvairios medžiagos žemės centre įgauna naujų ypatybių.. Kai kurie mokslininkai mano, kad centre temperatūra nėra tokia didelė, kaip kad įsivaizduojama, ir tėra apie 2,000 laips. C.

Taipgi manoma, kad žemės gilumoje yra didžiuliai kiekiai dujų, greičiausiai vandensilio, kurios, verždamosi į paviršių, sudaro ugnį ir didelį karštį ugniakalnių išsiveržimuose. Daug žinių gaunama iš seismografo, t. y. prietaiso, kuris užrašo žemės drebėjimo bangas. Nors ir gana rūpestingai tirinama, tačiau kol-kas mokslui dar vis nepasiseka pasiūsti elektros bangas skrodžiai žemę ir kitoj pusėj jas sugauti,

Žydai - Misijonieriai

DAUGELIUI gerb. "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojų, ši antraštė, gali pasirodyti ne tik kad nesuprantama, bet, tiesiog kvaila ir juokinga! — Žydas misijonierius!? — kur ir koku būdu, jis misijonieriaus? Kokiu tikslu bei išrokavimu? Keno garbei ir naudai? Gal Jėzaus Kristaus garbei ir šv. mūsų Motinos — Katalikų Bažnyčios naudai? Juk žydai moka tik gešeftą (biznį) varyti, o ne misijonieriauti? Ne! — Tai yra su visu negalimas daiktas!... — atsakys nevienas. Taip, mieliausieji broliai Kristuje! Ir tokių įvykių kartais pasitaiko... kai mes katalikai, — šv. mūsų Motinos, — Katalikų Bažnyčios nariai, dažnai labai mažai, o neretai ir visiškai Jėzaus Kristaus garbę, nė Jo mums palikta Linksma Naujiena, — šv. Evangelija, nebesirūpiname, — tą darbą vieton mūsų katalikų, — kartais atlieka nuo Dievo atnesti ir pagoniški žydai! Ir tai yra nekartą pasitvirtinusi šventa tiesa!...

* * *

Prieš suvirš 20 metų laiko atgal, Didž. Britanijos Metropolijos mieste, — Londone, gyveno vienas turtingas pramonininkas (biznierių) žydelis. Kadangi jis turėjo namus iš kelių kambarių, ir jo žmona dar trejetą vaikučių, tat kad savo žmoną perdaug darbu nenuvarginus, — gerasis žydelis — vyras nusamdė savo žmonai dvi tarnaites. Pasitaikė taip, kad jodvi abi buvo ne žydelkaitės ar kokios protestantės, bet katalikės mergaitės. Skirtumas tarpe jųdviejų buvo tik tas, kad viena iš tų tarnaičių, buvo labai karštai tikinti, pamaldi ir dievota mergaitė, ir nors ir pas žydą tarnaudama, — visuomet stengdavosi visas krikščioniškąsias savo pareigas, kuouoliausiai atlikti. Gi antroji, tikėjime ir krikščioniškųjų savo pareigų atlikime, — buvo visiškai apsilėidusi. Tarnaitės abi kartu namų ruošos darbą dirbo, — prie vieno stalo valgė ir viename kambary miegodavo. Pamaldžioji ir doroji mergaitė, ne tik rytą ir vakare, bet visuomet ir kai jodvi abi sėsdavo prie stalo valgyti, — nors ir žydo namuose būdama, niekuomet nebesigėdindavo viešai ir matomai persižegnoti ir trumpai prieš valgį pasimelsti. Antroji, to daryti nieku būdu nebedrįs-

davo, bijodama, kad jos ponas — žydas, tai sužinojęs ar netikėtai pamatęs, jos maldos neišjuoktų, ar už tai nuo tarnybos iš namų neatstatytų.

Vieną dieną, kai jodvi visa buvo pasiruošusios ir susėdę prie stalo pietų valgyti, — jų kambarin staiga ko tai visai nelaukiai, įėjo jųjų ponas - žydas. Pirmoji dora, dievota mergaitė, visiškai į žydo kambarin įėjimą domės nebekreipdama, ramiai ir rimtai žydui matant, ji padarė ant savęs šv. Kryžiaus ženklą, trumpai kaip paprastai pasimeldė, paskiau pradėjo pietus valgyti. Antroji žydo akivaizdoje tai daryti, bijojo ir pamąstyti. Žydas matydamas dorosios mergaitės darant ant savęs šv. kryžiaus ženklą ir meldžianties, su visu nieko jei už tai nebesakė. Kaž dėlko, jis nėjo iš jų kambario, ir laukė kol jodvi pavalgė. Kai pietus pavalgė, — jų ponas žydas, dorosios tarnaitės mergaitės paklausė:

— Nu, kaip matau, — tai Tamsta esi katalikė! — Ar ne taip?

— Taip, ponas! — Aš esu katalikė!.. atsakė visai rimtai nė kiek nesvyruodama mergaitė.

— O Tamsta kokią esi? — kreipdamasis į antrąją, tikėjime apsilėidusią tarnaitę, paklausė jos ponas - žydas.

— Aš ir esu katalikė, kaip ir ji! — atsakė pasidrašinusi pirmosios gražiu, doru duotu pavyzdžiu, antroji tarnaitė.

— Nu, negali būti! — galvą papurtęs abejojo žydas.

— Taip, taip, ponuli! — Aš esu tikrai katalikė, taip tokią pati kaip ir ji! — primygtinai tvirtino tarnaitė.

— Nu, jeigu tu tikrai esi katalikė, — tai kodėl prieš valgį tu nedėjai dešinę savo ranką sau prie kaktos, kairės ir dešinės peties ir krūtinės (čia žydas turėjo minty tarnaitės darytą šv. kryžiaus ženklą!), taip kaip ji? Ir dėlko pagaliau nesimeldei, taip kaip ji? — Žiūrėk ir imk pavyzdį iš manęs: — Aš esu geras, doras žydas! — Ar matei mane kuomet nors rankų nesiplovusį ir nesimeldusį prie stalo valgyti sėdant!? O jeigu matei, — tai prašau pasakyti kuomet?

Apsilėidusi tikėjime tarnaitė mergaitė, tai

girdėdama, paraudonavusi ir susigėdinusi tylėjo, nežinodama ir neturėdama ką savo ponui - žydui į tai atsakyti.

Žydas gi iš savo pusės, tolesniai jei taip pasakė:

— Nu, jeigu Tamsta, mergaite, ir esi katalikė, — tai esi prasta ir bloga katalikė, kad savo tikėjimo kaip reikiant neužlaikai, o jeigu esi bloga katalikė, — tai esi bloga ir namų tarnaitė. Savo namuose aš laikau tik geras žydelkaites ir geras katalikes, sau už tarnaites. O blogos katalikės tarnaitės, man nereikia! Ir tai pasakęs, žydas paliausavo tikėjime apsileidusią tarnaitę, iš savo namų nuo tarnybos.

Keletą metų prieš Didįjį Pasaulinį karą, didžiajame Prienų miške, Lietuvoje, rusų caro valdžia, kaip ir kitose įvairiose Lietuvos vietose, pardavinėjo labai daug miško medžių. Tuos miško medžius, iš valdžios supirkdavo vienas Kaune gyvenantis stambus miškų pirklys — žydas, ir eksportuodavo Vokietijon. Prienuose jis turėjo vieną savo giminaitį, taip vadinamą „padračiką“, kuris jo vardu miško kirtimą prižiūrėdavo, darbininkus tvarkydavo, — jų darbo patiektus raportus priimdavo, visa knygosna surašydavo ir t.t. Mat pats pirklys, dėlei toumo, retai kuomet teatvažiuodavo. Vieną kartą savaitėje, „padračikas“ miškan pas darbininkus atvažiuodavo, patikrinti jų darbo ir priiinti jų darbo raportų. Kartais atvykęs tiek daug darbo sau rasdavo, kad per kokias tris dienas, nebegalėdavo miestan pagryžti. Kadangi žydas „padračikas“, savo arklių neturėjo, — tat su vienu vietiniu ūkininku, jis buvo padaręs sutartį, — jį iš miesto miškan ir atgal, ūkininko arkliais vežioti. Jį važiuodavo jau suaugęs to paties ūkininko sūnus. Kai kuriomis dienomis žydas nebegalėdavo vakare miestan sugryžti, — jis su to ūkininko sūnumi nakvodavo pamišky pas vieną gyventoją. Žydas ir to ūkininko sūnus, kurs jį važiojo, nakvodavo miegodavo mažame to gyventojų jiedviem skirtame kambarėly, vienoje lovoje. Pavalgius vakarienę, prieš eisiant gulti, — žydas vaikiną akivaizdoje išsivilkdavo savo kairiąją ranką iš baltinių, paskiau apvyniodavo ją žydu ritualo maldos dirželiais, ir ilgai melsdavosi. Katalikas vaikiną kurs jį važiojo ir su juo gulėjo, — žydui matant,

neišdrysdavo eidamas gulti nė žegnotis nė melstis, bijodamas, kad žydas tai matydamas, jį neišjuoktų. Taip tęsėsi ilgoką laiką.

Pagaliau vieną kartą, žydas visai nesitikėtai, vaikinui įsakė pasikviesti savo tėvą. Kai vaikiną tėvas jūdviejų kambarėlin atvyko, — žydas neramiai ir labai rimtai vaikino tėvui taip pasakė:

— Nu, žinai, ką Tamsta!?! — Nuo šios valandos aš atsakau tolesniai samdyti Tamstos vežimą ir arklius; o Tamstų sūnui darbą mane važioti...

— Tai kodėl? Ar čia kas atsitiko? — Rasi ką blogo jis ponui padarė, ar labai nusikalto!?! — nemaž tuo nustebintas būdamas, paklausė jo ūkininkas.

— Nu, tiesa, dar nieko blogo nepadarė; bet užtat bile valandą jis man gali padaryti! — Tik Tamsta to nežinai... — atsakė visu rimtumu veide, susirūpinęs žydas, reikšdamas jo sūnui visišką nepasitikėjimą.

— Eik, jau eik, ponas su tokia savo kalba! — Mano sūnus yra doras ir teisingas. Aš esu tvirtai įsitikinęs, kad jis nė Tamstai, — nė kam nors kitam, nebegali nieko blogo padaryti! Tai, aš kaip jo tėvas, savo galva užtikrinu, kad nieko blogo jis niekam nepadarys!... — Gali Tamsta jo visiškai nesibijoti!... — pateisindamas sūnų, kalbėjo jojo tėvas žydui.

— Nu, nieko blogo jis man negali padaryti? — Ui, ką Tamsta čia kalbi? — Tik pamastyk: — Aš nors ir labiausiai per dieną nuo darbo pavargęs būdamas, — o vis tik dėl to, visuomet vakare visas savo maldas atkalbu; o jis, — Tamstos sūnus, niekuomet nesimeldžia... Nu, jeigu aš jo nė kartą nebemačiau meldžiantis, — tai jis yra nedoras žmogus; jis nesibijo nė Dievo nė grieko (nuodėmės). O jeigu jis nesibijo nė Dievo nė grieko, — žinodamas kad aš dideles pinigų sumas dažnai su savimi važiojusi, — ui, bile kuomet jis gali per mišką beveždamas, mane užmušti! Aš jam jau nebeturiu nė mažiausio pasitikėjimo!... — trumpai ir rimtai paaiškino ūkininkui žydas.

Po to pasikalbėjimo, žydas automatiškai atsakė ūkininkui arklius ir vežimą, o jo (ūkininko) sūnui darbą, nes arklius ir vežimą, su nauju vežėju, žydas „padračikas“, jau kiek seniau, pas kitą ūkininką buvo nusisamdęs.

J. Butkevičius

Paklausimams Atsakymai

Vienas asmuo man yra sakęs, jog ražančius praranda ant jo uždėtus atlaidus, jeigu kas jį vartoja kitam kam kaip kad paties ražančiaus kalbėjimui, pavyzdžiui, jeigu kas ant ražančiaus kalbėtų tris "Sveika Marijas" po skaitytų Mišių. Ar tai tiesa?

Yra tik du atveju, kuriuose ražančius praranda savo atlaidus, būtent: jeigu kas jį parduoda, ir antra, kai pats ražančius tampa visiškai sunaikintas. Atskirų "Sveika Marijų" kalbėjimas atlaidų neatima nuo ražančiaus.

Kalbėdami "Sveika Marija" ant atskirų karolėlių, galime už tai net tam tikrus atlaidus įgyti, nors ražančiaus tuomet ir nekalbėtume. Toks ražančiaus vartojimas visiškai nepaliečia tu atlaidų, kurie yra uždėti už paties ražančiaus sukalbėjimą. Taigi, tų trijų "Sveika Marijų" sukalbėjimui po Mišių, ir kitų "Sveika Marijų" kalbėjimui galite ražančių ir toliau drąsiai vartoti.

Kodėl Kryžius nešamas procesijų priešakyje?

Kryžius nešamas priešakyje dėl sekančių priežasčių:

1—Kryžius parodo, jog mes tuomet esame susirinkę Jėzaus Nukryžiuotojo vardan.

2—Tokiu būdu pareiškiamo, jog pamaldas pradėdame ir baigiame vardan mūsų Viešpaties, Jėzaus Kristaus, pagal šv. Povilo paraginimą: "Visa, ką jūs darote..., visa darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu..." (Kolos, iii, 17).

3—Išpažįstame, jog nukryžiuotasis mūsų Išganytojas yra mūsų vadas.

4—Priešakyje esančių kryžiumi pareiškiamo, jog visa ko prašom, maldaujame Dievą Tėvą per Jo Sūnaus vardą ir mūsų nukryžiuoto Atpirkėjo nuopelnus, atsimindami Kristaus pažadėjimą: "Ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis jums duos" (Jono xvi. 23).

Ar Gyvojo Ražančiaus nariai turi kasdien atkalbėti po paslaptį ražančiaus ar tik vieną kartą į mėnesį? Kaip reikia ražančiaus paslaptį sukalbėti, **A. S. Nanticoke, Pa.**

Gyvojo Ražančiaus draugija susideda iš kuopelių arba vainikų, kuriuose yra po 15 narių. Pagal Gyvojo Ražančiaus Įstatus, kiekvienas vainiko narys kalba kasdien vieną iš 15 ražančiaus paslapčių. Paslaptys mainomos kas pirmą kiekvieno mėnesio sekma-dienį.

Paslaptį reikia šituo būdu atkalbėti: pirmiausia, apmąstyti kalbėtina ražančiaus paslaptį; paskui, ant ražančiaus sukalbėti 1 Tėve mūsų, 10 Sveika Marija ir 1 Garbė Dievui Tėvui...

Ar numirę kūdikiai tampa angelais ar šventaisiais?

Žmogus niekad negali tapti angelu, nes kas kita žmogus ir kas kita angelas. Angelai yra grynos dvasios, neturinčios kūno. Žmogus gi amžinai turės kūną. Taigi, jeigu kūdikis numiršta pirm negu atsiekia pilną protą (būtent, pirm negu galėjo papildyti nuodėmę) jis eina tiesiai į dangų ir užima vietą tarp visų šventųjų. Tiesa, Bažnyčia labai mažai šiokių šventųjų yra kanonizavusi, tačiau tai yra dėl to, kad tų kūdikių gyvenimas negali būti kitiems pavyzdys, jie nėra turėję progos pergalėti pagundą ir tokiu būdu išreikšti savo ištikimybę ir Dievo meilę.

Jeigu stojantieji moterystėn būtų priėmę šį sakramentą mirtinos nuodėmės stovyje, ar jų moterystė būtų tikra ir juos varžanti? Ar tokie būtų gavę moterystės sakramento teikiamas malones?

Stojantieji moterystėn mirtinos nuodėmės stovyje, tikrai priima moterystės sakramentą. Apie moterystės varžymą ir tikrumą netenka nė abejoti. Ji tikra ir varžanti. Tačiau, ta sakramentalinė malonė, kurią gauna tie, kurie priima šį sakramentą pašvenčiamoje malonėje, jiems yra sulaukyta. Moterystės sakramentalinę malonę tokie atgautų kai per gerą išpažintį grįžta į pašvenčiamosios malonės stovį.

Šalia visa to, nevertai priimantieji sakramentą papildoma šventvagystės nuodėmę.

Mano vyras jau trečiu kartą vedęs. Jo pirmosios dvi žmonos buvo pamaldžios katalikės ir mirė aprūpintos Bažnyčios sakramentais, palaiminimais ir teikiamomis malonėmis. Jis pats taipgi yra tvirtas katalikas. Aš pati irgi neblogiausia. Per neseniai įvykusį draugišką vakarėlį, viena moteris išsireiškė: "Klausyk, Magdute, jeigu tu ir tavo vyras patektumėta dangun po mirties, ir ten rastumėta jo pirmąsias žmonas, kurią iš trijų manai jis daugiausiai mylėtų? Tave ar viena iš anų dviejų? Iš karto, tą paklausimą praleidau juokais, bet dabar — ir aš lyg nerami jaučiuos!

Nėra kuo rūpintis ir nerami būti. Tamstos vyras, žinoma, kūnu ir siela mylėjo pirmąsias savo žmonas todėl kolei jos buvo jo. Tokia pat meile jis myli ir Tamstą, kol Tamsta dar esi jo.

Danguje gi bus šitaip: žemiškoji meilė bus pakelta į aukštesnį laipsnį, ji bus sudvasinta taip kad jos pakaks apimti jūsų visas tris ir net dar vieną, jeigu Tamsta pirma numirtumei, o Tamstos vyras dar kartą vestų! Žinok, Tamsta, jog danguje nieko nebus, kas mažintų mūsų laimę ar drumstų mūsų ramybę. Danguje gyvensime kaip angelai — ten nėra nė tikėjimo nė vedimo.

Kodėl tėra trys lininiai audeklai ant altoriaus?

Lininių audeklų vartojimas yra labai senas, galimai siekias pačius Apaštalų laikus. Jog jų būtų tik trys ant altoriaus nevisai ir nevisur buvo priimta; tai buvo nustatyta tik šešioliiktame šimtetyje. Vartojama trys audeklai: viena, dėl švarumo ir išvengimo nepagarbos švenčiausiajam Kristaus Kraujui jeigu netyčiomis pasitaikytų parversti kieliką, ir antra, dėl altoriaus ir altorinių audeklų reikšmės. Altorius vaizduoja Kristų, visų malonių šaltinį; altoriaus audeklai gi vaizduoja tas marškas į kurias Kristaus Kūnas, nuimtas nuo kryžiaus buvo įvyniotas.

Altoriaus audeklai dar gali reikšti kūno narius, kurie yra Kristaus tartum vestuviniai rūbai. Kadangi Kristaus mistiško Kūno nariai yra skiriami į tris dalis, būtent: kovojančią, kenčiančią ir triumfuojančią (džiūgančią) Bažnyčią, todėl yra ir trys audeklai.

Ar yra nuodėmė kaimynui jeigu užšnekintas ar pasveikintas nenori su manim kalbėti?

Šiame atvejuje, visaip gali būti. Paduotam paklausimui sunku duoti atsakymą, nes nepamirėta lemiančių aplinkybių. Kodėl kaimynas nenori kalbėti?

Savyje, paprastus pagarbos ar mandagumo ženklus reikėtų parodyti net ir priešui, nes jų nepareiškimas būtų keršto ar neapykantos pareiškimas, o tai yra priešinga artimo meilei. Tačiau, kartais dėl protingos priežasties gali atsitikti, jog ir paprastus mandagumo ar meilumo ženklus galima apleisti. Pavyzdžiui, motina nekalbėdama su savo vaikais pareiškia nepasitenkinimą jų negražiais elgesiais, jų neklusnumu. Toks nekalbėjimas turi gerą tikslą; jame nėra nieko blogo. Jis sujaudins vaikus (vaikui juk skaudu, kad mamytė su juo daugiau nekalba) ir šie atsiprašę motiną, pasižadės daugiau jos neskaudinti.

Draugai irgi gali kai kurį laiką vienas su kitu nekalbėti tikslu, kad vienas mestų blogus darbus jei nori pasilikti draugu. Galima nekalbėt, išreiškimui teisėto skausmo, apturėto iš didelės skriaudos. Paduosiu čia vieną iš gyvenimo imtą įvykį. Vieną kartą į svetimą šeimą veržėsi kokia kita moteris, kuri šeimoje buvo tarnaitė. Šeimai tikrai grėšė pavojus. Šeimos motina įsigijus neabejojamų apie tai žinių, pareiškė savo vyrui, jog ji daugiau nebekalbėsianti nė su juo, nė su ta tarnaitė, kolei vyras nepasitaisys. Ar jai buvo leista taip daryti? Aišku, nes tokiu būdu pataisė vyrą; išsaugojo šeimą ir kadangi čia jai buvo neapsakoma skriauda, turėjo teisės nekalbėt susitikus tarnaitę gatvėje, nors ši ją ir sveikintų. Toks nekalbėjimas yra teisėto skausmo išreiškimas.

Tačiau, paprastai, dėl kokio mažo įžeidimo, jeigu kaltas pirmas užšnekina, antras iš artimo meilės turėtų atsakyti. Jeigu pirmas užšnekina ir antras po kiek laiko vis neatšakinėja, pirmas gali liautis šnekines, nes natras neatsakinėjimu pareiškia nenorįs juomi užsiimti.

"Duodant išmaldos, netrimituok ties savigogose ir gatvėse, kad būtų žmonių gerbiami. Ištikrųjų, sakau jums, jie atsiėmė savo užmokesnį." (Mato VI, 2).

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Pirmas Kanados Eucharistinis Kongresas

Birželio mėnesį Quebec, Kanadoj įvyko pirmas tautinis Kanados Eucharistinis Kongresas. 100,000 kanadiečių susirinko pagerbti Eucharistijos Taikos Karalių. Jiems per radiją pats Popiežius Pijus XI suteikė savo palaiminimą, o popiežiaus delegatu buvo Kanados Kardinolas Rodrigesas Villeneuve. Katalikų bažnyčiai Kanadoj tai buvo svarbus įvykis ir parodė pačių katalikų uolumą ir prisirišimą prie Kristaus ir Jo įsteigtos Bažnyčios. Kanadiečių gilus tikėjimas buvo trumpai ir nužemintai išreikštas Quebeco Ministerio Pirmininko Duplessis žodžiais. Jo žodžiai: "Credo. Tikiu. Tikiu į Dievą ir tikiu į katalikų tikėjimą", sukėlė dideles ovacijas didžios minios tarpe.

Vyskupai Įspėja Katalikus

National Catholic Welfare Konferencija yra išleidus paskelbimą, kuriame šalies vyskupai įspėja katalikus apie tikrus siekimus Pasaulinio Jaunimo Kongreso, kuris įvyksta Vassar Kolegijoje, Poughkeepsie, N. Y. rugpiūčio mėnesį. Tas kongresas yra antras iš eilės ir kaip pirmutinis, įvykęs 1936 m. Ženevoje, Šveicarijoje, tikrai bus laikomas komunistiškoje dvasioje. Prisidengę taikos ir brolybės šūkais kongresas stengsis kuopliausiai skleisti netikėjimą ir žiaurią luomų neapykantą, kurie kaip tik komunistų yra skleidžiami.

Būsimieji Eucharistiniai Kongresai

Grižęs į Londoną iš Tarptautinio Kongreso Budapešte vyskupas Heylen, pirmininkas nuolatinio Tarptautinių Kongresu komiteto, paskelbė valstybes, kurias buvo išrinktos kaip vietos keturiems būsimiems kongresams. 1940 metais sekantis tarptautinis eucharistinis kongresas įvyks pietų Prancūzijos mieste Nice. Lenkijai tenka garbė 1942 m. kvieisti pasaulį į eucharistinį kongresą. 1944 m. skirti dabar vargstančiai Ispanijai, o 1946 m. mažytei Belgijai. Tuo matosi, kad visi keturi sekantieji eucharistiniai kongresai įvyks Europoje.

Popiežiaus Sveikata Gerėja

Paviešėjęs daugiau kaip mėnesį savo va-sarvietėje Castelgandolfe Popiežius Pijus XI greitai stiprina savo nusilpusią per žiemą sveikatą. Spėjama, kad ta laiminga permaina įvykusi dėka malonaus laukų oro, nes vieta yra toli nuo miestų.

Relikvijos Kelionė

Šiais metais Vengrija švenčia 900 metų šv. Stepono mirties sukaktuves. Šv. Stepono ranka, kuri sveika išlikusi, dabar specialiniu traukiniu yra vežiojama į svarbesnius Vengrijos miestus, kad tikintieji galėtų savo mylimąjį karalių šventąjį pagerbti. Relikvija vežiojama auksu išklotame vagonė ir saugojama stiklo taip, kad joks trenksmas jos nesugadytų.

Škotijos bažnyčia

Škotijos bažnyčios visuotinas susirinkimas rezolucija protestavo prieš žydų persekiojimą Vidurio ir Rytų Europoj, pažymėdamas, kad jokia bažnyčia, būdama krikščioniška, negali būti antisemitiška.

Buvo pranešta, kad Škotijos bažnyčios premjeras nori paruošti jaunus etologus apštamavimui krašto viduje, t. y. sugrižti prie šv. Kolumbo metodų. Misijonieriai turėtų išpareigoti eiti ten, kur jie labiausiai reikalingi. Diskusijose iškelta piniginiai sunkumai plano įvykdymui.

Komunistų propaganda Argentinoj

Nuo lapkričio mėn. 31 d. Argentinoje veikia įstatymas, varžans komunistinės propagandos medžiagos įvežimą. Per tą laiką daug siuntinių konfiskuota. Paštų valdybos direkcija praneša, kad per mėnesį perimta 23139 komunistų iš užsienio siųsti raštai.

Spauda yra vienas sėkmingiausių apštamavimo būdų. Redaktoriaus kėdė galingesnė už trijų karalių sostus. Laikraštis yra žmonių nuomonių nustatytas. Jis yra daugeliui vienintelė mokykla.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Kaimas Statys Bažnyčią

Pempiškių kaimas, Švėkšnos v., būdamas tolokai nuo parapines bažnyčios, nutarė šiais ar ateinančiais metais pradėti kaimo žmonių reikalaujamos bažnyčios statybą. Plotą, kur turės būti pastatyta bažnyčia, sudėjo visi kaimo ūkininkai. Bažnyčios statybą, be Pempiškių kaimo gyventojų, rema dar apylinkės kaimų gyventojai. Šiaip Pempiškių kaimas palyginus yra smarkiai apsišvietęs: čia beveik visai nebėra beraščių, žmonės skaito daug katalikiškosios spaudos, visi ūkininkai pasiturinčiai gyvena, yra religingi, nemėgsta nepadorių vakaruškų ir t.t.

Važiuoja į Ameriką

Vilkaviškis. — Du Vilkaviškio seminarijos auklėtiniai Amerikos lietuviai J. ir S. Lukšiai, išbuvę Lietuvoje 2 metus, šiemet birž. 8 d. išvažiavo atgal į Ameriką. Juodu nori aplankyti savo gimines ir pasidalyti su jais savo tėvynėje patirtais išpūdžiais. Gale atostogų, manoma, vėl grįš Lietuvon tęsti studijų. Dabar Seminarijoj yra dar 4 Amerikos lietuviai.

Perkėlė A. Jakšto Palaikus

Kaunas. — Didžiojo dvasios vyro Adomo Jakšto kūnas gulėjo lig šiol Kauno Arkikatedros kriptoj. Praeitą šeštadienį jis buvo perkeltas į naują kapą, išmūrytą Bazilikos šventoriuje. Iškilmės buvo kuklios ir trumpos. Paskutinį žodį pasakė kan. Jakubauskas, paminėdamas, kad Jakštas ir Maironis abu B-čios ištikimi sūnūs, abu karšti patriotai ir atgimiimo veikėjai, abu panorę savo plaikus priglausti prie savo Motinos Bažnyčios, kurią mylėjo, kurią ir gyvu žodžiu ir raštu gynė nuo priešų, kuriai išauklėjo tūkstančius dvasios vadų. Ir vienu ir kitu Bažnyčia didžiuojasi ir laukia naujų Jakštų ir naujų Maironių.

Šis paskutinis velionies šūkis primins praeiviui, kad kiekvienas žmogus turi būti gyvas švyturys, iš kurio bent artimiausia aplinka galėtų patirti ir tiesos, ir šviesos, ir šilumos, ir grožio; o Aušros Vartų atvaizdas kuris sudaro kuklius tam šūkiui rėmus,

teprimins gyviesiems, kad ten, Lietuvos širdyje, plaka Marijos, visų vargstančių ir skriaudžiančiųjų Globėjos širdis, kuri gausiai žėruoja Dievo malonėmis. Ją tad prašykim, kad velionis čia ilgiems amžiams prisiglaudęs savo palaikus prie Motinos Bažnyčios susilauktų galingo užtarymo ir amžino poilsio laimės Karalystėje, — baigė žodį velionies testamentą vykdytojas.

Lietuva Laimėjo Premijas

Marijampolė. — Vokiečių telegramų agentūra praneša, kad tarptautinės amatų parodos premijų teismas išdalino tos parodos dalyviams 61 didelę valstybinę ir garbės premiją ir 600 parodos medalių. Lietuva gavo dvi didžiąsias premijas.

Griuvėsiuose Rado Auksinių Pinigų

Vilijampolė. — Vilijampolėje miesto savi-valdybės įsakymu, buvo sugriauta viena sena lūšna. Griuvėsiu vietoje besikapstydami vaikai rado skardinėje dėžutėje užkastus prieškarinius auksinius rublius.

Kai vaikai auksinėmis monetomis pasidalino, tai keletas penkiarublių teko ir lūšnos savininko vaikui. Vaikas pinigus parodė tėvui ir papasakojo iš kur juos gavęs. Tuo laiku tėvas, Martynas Skučas, atsiminęs, kad auksinių pinigų turėjo jotėvas ir prieš mirtį kažkur juos buvo paslėpęs. Taip toji paslaptis iki šiol ir buvo neišaiškinta. Jis greit puoles vaikų ieškoti ir nuo jų pinigų atimdinėti, bet jam tepasisėkė sumedžioti dar penkiolika auksinių monetų, o likusius taip ir nežinia kur vaikai išnešiojo.

Ruošiamas Pavardžių Žodynas

Kaunas. — Pavardžių atlietuvavimo komisija paskutiniaisiais mėnesiais turi daugiau darbo, negu anksčiau. Mat, daugelis žmonių, turį nulietuvintas pavardes, kaip jau daug kartu skelbta, prašo pakeisti — atlietuvinti pavardes. Komisijai pateikiami net ištisais sarašais prašymai. Prašytojams tenka parinkti naujas ar atlietuvintas pavardes. Be to, komisija dar nėra baigusi darbo su pavardžių žodynu. Šiuo metu žodynas paruoštas ligi N raidės. Manoma, kad ligi metų galo visas žodynas bus baigtas redaguoti ir tuoj po Naujų Metų galės būti išleistas.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Grįžta iš Romos

Roma, Italija. — Neužilgo, rugpiūčio pradžioje, kun. Petras Malinauskas, MIC., grįžta į Ameriką darbuotis Tėvų Marijonų dirvoje. Kol kas, Marijonų vyriausybė naujam darbininkui nėra paskyrusi ypatingo darbo.

Mokinasi Žurnalizmo

Hinsdale, Ill. — Vyresniųjų parėdymu, du marijonai klierikai, Antanas Ignotas ir Petras Činikas, mokinasi rašymo mokslus Marquette Universitete, Milwaukee, Wis. Abu yra geri rašytojai, todėl per vasarą pagilins savo žinias apie žurnalizmą.

Lietuvių Kalbos Kursai

Marianapolis. — Liepos 6 d., prasidėjo varšiniai lietuvių kalbos kursai Kolegijoje. Šie kursai būna kas met ruošiami. Šiais metais,

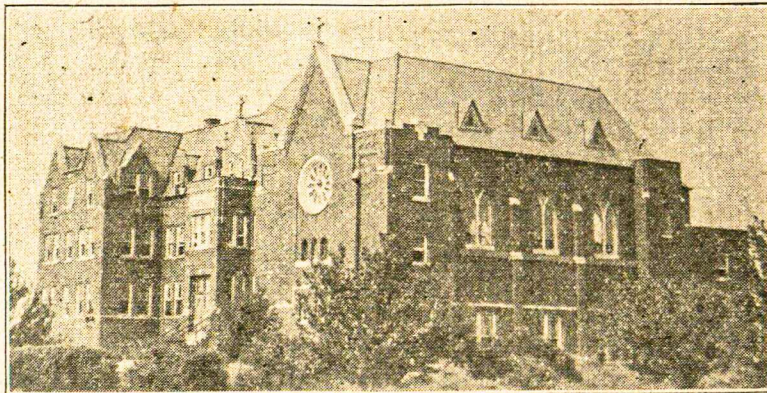
dėstys šie profesoriai: kun. dr. J. Navickas, poetas, kun. K. Urbonavičius, kun. dr. A. Jagminas, kun. dr. J. Paulikonis ir mokytojas J. Pilipauskas.

18 Baigė Parapijos Mokyklą

Cambridge, Mass. — Šiais metais Nekalto Prasidėjimo parp. mokyklą užbaigė 18 mokinių. Čia, kun. kleb. Prano Juškaičio pastangomis jau kelintas metas, kaip Jėzaus Nukryžiuotojo Seserys mokytojų. Iki šiol labai gražių vaisių sulaukta katalikybės ir lietuviybės naudai. Tenka pažymėti, kad Cambridge lietuviai turi vienintelę lietuvišką mokyklą Naujoje Anglijoje. Garbė jiems!

Įvyko Darbininkų Seimas

Boston, Mass. — Birželio 27, 28 dienomis Montello, Mass. įvyko Lietuvių Darbininkų Sąjungos 23-čias seimas. Kaip paprastai seimas buvo gausus ir atstovais bei nutarimais. Dienotvarkėje buvo ypatingai svarstomi "Darbininko" reikalai.

Tėvų Marijonų Seminarija ir koplyčia.

PALENGVINIMAS MOKYTIS Į KUNIGUS

PRIE Tėvų Marijonų Seminarijos, mieste Hinsdale, Illinois, nuo šių metų rugsėjo mėnesio pradžios, bus atidaryti du prirengiamieji Seminarijos kursai.

Nuo šiol, jaunuoliai sėkmingai išėję High School klasinį kursą galės tiesiog stoti į seminariją.

Nors neturtingi, bet gabūs ir pavyzdingi

studentai norintieji mokytis į kunigus - marijonus, gaus ypatingų finansinių palengvinimų.

Jaunuoliai baigusieji High School klasinį kursą, norintieji mokytis į kunigus, terašo tuojaus žemiau padėtu adresu, pažymėdami savo amžių, išėitas mokyklas ir įgytus mokslo laipsnius.

Very Rev. Rector,
Marian Seminary,
Hinsdale, Illinois

"Kristaus Karaliaus Laivas"

Marijonų Rėmėjų savaitinis laikraštis
Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00

Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790